

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž- 67/1997-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Katice Jelić, kao predsjednice vijeća, te mr. Branka Zmajevića, Ane Garačić, Senke Klarić-Baranović i Vesne Vrbečić, kao članova vijeća i više savjetnice Zlate Lipnjak-Bosanac, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. Z. G. i dr., zbog krivičnog djela iz čl. 122. OKZRH, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Zadru od 12. prosinca 1996. godine, br. K-46/96., u sjednici održanoj dana 15. svibnja 1997. godine, saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Vladimira Turka,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba opt. Z.G. i opt. S.G. kao neosnovana i potvrđuje presuda suda prvoga stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom Županijski sud u Zadru oglasio je krivim opt. Z.G. i opt. S.G. zbog krivičnoga djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz čl. 122. OKZRH, pa su po istom zakonskom propisu osuđeni i to opt. Z.G. na kaznu zatvora u trajanju od sedam godina, a opt. S.G. na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Po čl. 90. ZKP optuženici su obvezani na naknadu troškova krivičnog postupka te paušalnu svotu.

Protiv te presude žalbu su podnijeli optuženici putem svoga branitelja J.P., odvjetnika iz Z., zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnoga stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvoga stupnja na ponovno suđenje.

Državni odvjetnik Republike Hrvatske, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP, u svom dopisu od 21. travnja 1997. godine, br. Ktž-281/97., predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Žalba nije osnovana.

Sud drugoga stupnja je prvostupanjsku presudu ispitao u dijelu koji se pobija žalbom, ali je po službenoj dužnosti, na temelju čl. 366. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP ispitao i da li postoje povrede odredaba krivičnog postupka iz čl. 354. st. 1. toč. 1., 5., 6. i 8. do 11. ZKP i je li glavna rasprava protivno odredbama toga zakona održana u odsutnosti optuženika i njihovih branitelja, te je li na štetu optuženika povrijeđen krivični zakon. Pri tome nije nađeno da bi

bile počinjene takove povrede zakona (čl. 366. st. 1. toč. 1. i 2. ZKP).

Žalitelj pobija presudu zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, no ne tvrdi da neke činjenice i okolnosti nisu raspravljene i da neki dokazi nisu provedeni, niti se u žalbi predlaže bilo kakvo daljnje izvođenje dokaza.

Neosnovano se prigovara sudu prvoga stupnja da je presudu donio na temelju samo jednoga dokaza, a to je iskaz oštećenika.

U ovom krivičnom predmetu optuženicima je suđeno u odsutnosti, na temelju pravomoćnoga rješenja, jer su napustili teritorij države Hrvatske, nepoznatog su mjesta boravišta, pa nisu dali svoju obranu na glavnoj raspravi niti u tijeku istražnog posutpka.

Potpuno opravdano sud prvoga stupnja poklanja vjeru u iskaz oštećenoga M.J. koji opisuje da je kao policajac bio zarobljen od grupe četnika, među kojima su bili i opt. Z.G. i njegov otac S.G., na raskršću ceste S. - Z. - Z., te odveden u aerobazu Z. gdje je zadržan 21 dan. Već na mjestu zarobljavanja četnici su ga tukli, izgazili su mu tenkom kapu i grb na njoj, a zatim ga smjestili u jedan WC, držeći ga žednog i gladnog, te ga tukući nekoliko puta dnevno. Među onima koji su ga tukli u aerobazi bili su i optuženici Z. i S.G. koji su tamo dolazili i nazivali ga ustašom, psovali mu majku, te ga tukli opasačima, žičanom sajlom, palicama od stolice, kundacima puške i čime got su dohvatili. Od posljedica udaranja u zarobljeništvu zadobio je povredu ključne kosti, glave i nogu, zbog kojih je ocijenjen kao invalid 40%, a kasnije je po komisiji utvrđena 60% invalidnost. Onaj dan kada je on bio zarobljen iz zarobljeništvu su pušteni Ž.F., D.Z. i nekolicina policajaca koji su bili zarobljeni prije njega. Dodao je i to da je opt. Z.G. bio brutalniji, dolazio je svakodnevno s "nižkim specijalcima", te ga je tukao drvenom palicom, dok je opt. S.G. nije bio toliko brutalan kao njegov sin, međutim i on ga je udario četiri do pet puta.

Utemeljeno sud prvoga stupnja vjeruje u iskaz oštećenika koji nema nikakvoga razloga da neopravdano tereti upravo optužene. Koliko su napadi na oštećenika bili brutalni ukazuje činjenica da mu je slomljena ključna kost, koja je krivo srasla, jer oštećeniku nije pružena nikakva liječnička pomoć, bio je zatvoren u WC-u, a što proizlazi ne samo iz iskaza oštećenika, kako se u žalbi tvrdi, već i iz medicinske dokumentacije i Uvjerenja (list 8 i 9 spisa), gdje su opisane fizičke povrede oštećenika u vidu nagnječenja glave i prsnoga koša, prijeloma lijeve ključne kosti, trajnih promjena na nogama, kao posljedica mučenja, te psihičke smetnje u vidu čestih, jakih migrenskih glavobolja, nervoze i napetosti, pa nije točna tvrdnja da se presuda temelji samo na iskazu oštećenika, i ako u zakonu nigdje ne stoji da i takova odluka nije moguća, jasno ukoliko je iskaz jedne osobe toliko sveobuhvatan i uvjerljiv da se daje dovoljan osnova za donošenje zakonite odluke.

Da je oštećenik zarobljen upravo na mjestu koje opisuje potvrdio je i svjedok Ž.F. koji je zarobljen na istom mjestu dan ranije, ali je na zahtjev misije Europske zajednice pušten zajedno s drugim hrvatskim policajcima, no, upravo u času puštanja vidio je oštećenika s rukama podignutim na vratu, oko njega je bila grupa četnika koji su ga upravo tada zarobili.

Žalitelj nadalje neopravdano prigovara da u tijeku postupka nije utvrđeno sa sigurnošću da li su obojca optuženika bili prisutnosti već kod zarobljavanja oštećenika ili ih je on prvi puta vidio u bazi Z. Ta činjenica potpuno je nebitna, jer prema činjeničnom opisu izreke presude optuženicima se i ne stavlja na teret da su zarobili oštećenika, već da su ga

tukli i zlostavljali, nečovječno postupali, kada je oštećenik doveden u aerobazu Z.

Nepotpunost utvrđenja činjeničnog stanja žalitelj vidi u tome što je oštećenik podnio krivičnu prijavu te u mjesecu svibnju 1996. godine, koja činjenica je netočna, na listu 3. sudskoga spisa nalazi se krivična prijava oštećenika koja je zaprimljena u Općinsko javno tužilaštvo Z. 19. rujna 1995. godine, no, vrijeme podnošenja krivične prijave je stvar oštećenika, da li će je podići i kada, i ne može se smatrati žalbenim razlogom nepotpuno utvrđenog činjeničnoga stanja.

Usvajajući, prema tome, u svemu uvjerljive i logične razloge na kojima je utemeljena pobijana presuda, ovaj Vrhovni sud je našao, da je sud prvoga stupnja pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice, pa tako i one koje se žalbom pokušavaju dovesti u pitanje, te se stoga žalba optuženika zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnoga stanja ukazuje neosnovanom.

Odluku o kazni sud je ispitao na temelju čl. 369. ZKP, po službenoj dužnosti.

Kazne izrečene optuženicima u skladu su s okolnostima o kojima ovisi visina kazne (čl. 37. st. 1. OKZRH). Sud prvog stupnja pravilno je ocijenio olakotne i otegotne okolnosti (otegotno, obojci optuženika upornost u izvršenja kaznenog djela i bezobzirnost prema bespomoćnoj žrtvi, a opt. S.G. kao olakšavajuće cijanjuje njegovu stariju životnu dob). Ove okolnosti pravilno su vrednovane, pa je upravo zato optuženicima izrečena kazna za koju ovaj Vrhovni sud nalazi da će postići svoju svrhu.

Zbog svega navedenog valjalo je na temelju čl. 374. ZKP, odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 15. svibnja 1997.

Zapisničar:
Zlata Lipnjak-Bosanac, v.r.

Predsjednik vijeća:
Katica Jelić, v.r.